

VIROLET

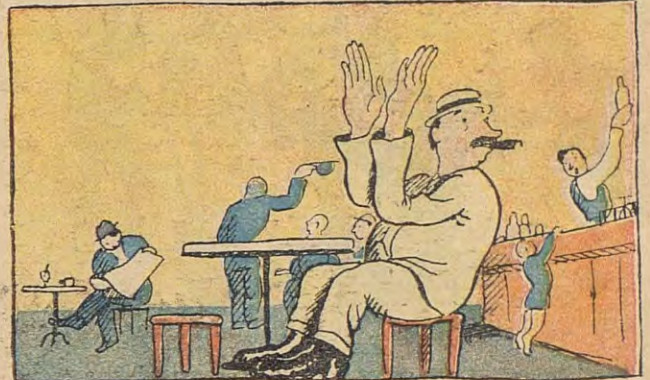
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA CERVESA ACCIDENTADA

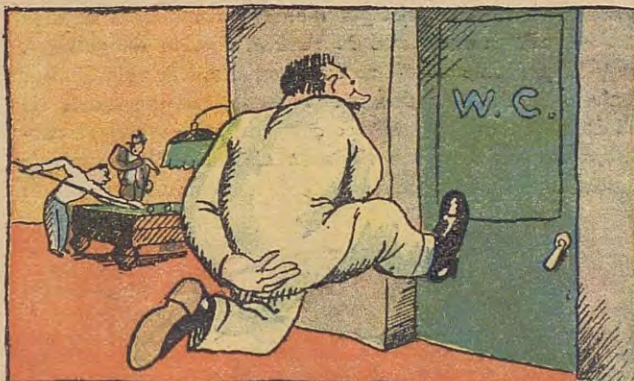
per MORA

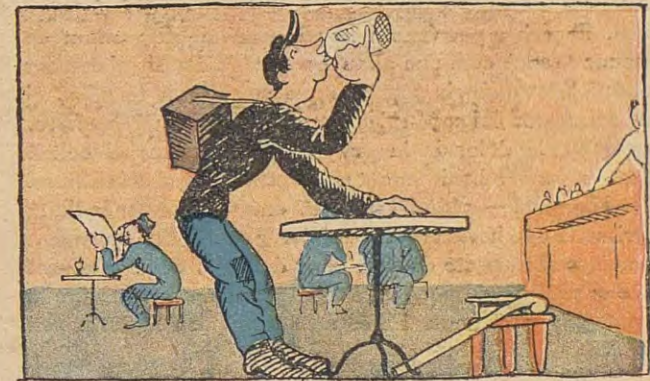
El senyor Crostons tenia un vici; un vici gairebé insignificant. Cada tarda anava a prendre una cervesa d'aquelles tan regrosses en un bar proper a casa seva.

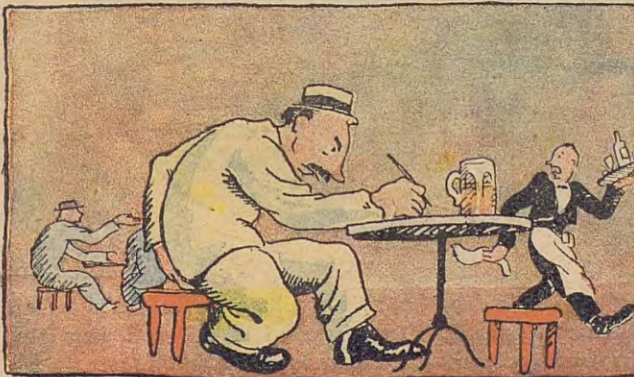
Entrava, s'acomodava cada dia en la mateixa taula, picava de mans i — sense cap més explicació — el cambrer li portava la cervesa. Mes tot just se l'apuntava als llavis

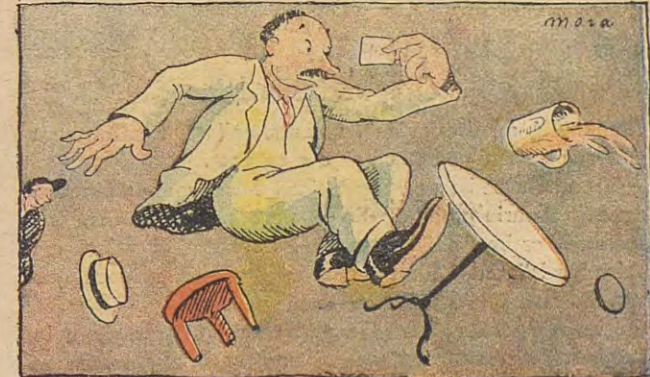
sentia el senyor Crostons tan peremptòries necessitats, que no podia ajornar-les gens ni mica. I això li succeïa cada dia, sense una sola excepció: era una fatalitat!

I també ho era que, mentre el nostre protagonista era momentàniament absent, un cínic cirabotes, desconegdor en absolut de la vergonya i l'escrúpol, es bevia la daurada Pilsen.

Cansat el senyor Crostons de tal innoble gesta, decidí posar-hi fi. I una tarda, així que es senti la prevista necessitat, agafà una tarja i escrigué: Aneu amb compte, car hi he escupit!

En tornar el senyor Crostons veié amb satisfacció que la cervesa era intacta. Calculeu, però, la seva indignació en llegir sota l'advertència que ell havia escrit: Jo també hi he escupit! El senyor Crostons mai més begué cervesa.

SILEX, NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)

Acabada l'advertència, Nazim·Ali s'apartà quelcom dels combatents, deixant-los-hi un bon espai, perquè poguessin maniobrar.

Puny-de-ferro, va encongir el braç dret, cloqué el puny i l'allargà amb la força d'un ariet contra el rostre de Silex, qui de rebre el cop, s'hauria vist amb una cara nova per sempre més. Només que Silex era àgil i ràpid com un llamp,

s'ajupí, i agalà per una cama a Puny-de-Ferro, al que tombà a terra tan llarg com era.

La costellada for formidable i la rialla que acollí el fracàs del corsari enardí encara més el vençut que s'aixecà empuyant el coltell.

Silex somrigué. La seva mateixa serenitat el lliurava de les cegues escames d'aquell foll, embriac d'odi i de venjança. Esperà a peu ferm l'atac i quan el braç armat de l'enemic avençà com una allau irresistible contra el seu cor subjectà Silex amb els seus dits que semblaven tenalles, el braç sarmentós del corsari i el retorqué fins que Puny-de-ferro, esgotat per la dolor de la punyida, deixà caure el coltell caient de genolls i sol·licitant clemència. Silex el deixà lliure.

— Magnífic! — cridà Nazim·Ali, entusiasmat per la lliu'ta aferrissada que havia seguit punt per punt. — Ets un valent i mereixes el respecte de tots. Puny de ferro, dona a aquest home el petó de germà! T'ha vençut amb tanta netedat, que no pots pas queixar-te. Ell és més fort i era lògic el seu triomf.

Puny-de-ferro, no de molt bona gana, li donà a Silex, que de tot cor n'hi hauria fet franc, el petó de pau.

VIII

La captiva

Nazim·Ali, admirador dels valents, enllaçà familiarment el seu braç amb el de Silex i pujà a coberta.

— Tu no ets un home vulgar; t'has batut com en la meua nau només hauria pogut fer-ho jo, però no sóc gelós, ans al contrari, estimo els homes valents. Ultra el valor, em semblen intel·ligent i a mi em manquen més guineus que lleons. Vull confiar-te una missió. Segueix-me.

Nazim·Ali portà a Silex fins a sa cambra, decorada a la oriental amb meravelloses sedes i riquíssims tapiços. Sense obrir la porta, el féu guaitar per una finestreta reixada.

— Què veus? — preguntà.

— Una dona formosa com cap altra al món hagi vist... Vostra muller, capità?

— No.

— Vostra preferida?

— Tampoc, — sospirà el terrible corsari, els ulls del qual, acostumats a llençar flames arboradores, desprendueren una llàgrima roent. — Es una presa meua... El millor dels joiells que mai hagi conquerit el meu braç... Dic malament: el meu braç va empresonar-la, però no l'he conquerida ni amb promeses d'amor ni amb menaces... Jo, que faig tremolar amb el meu esguard als homes de més tremp de la terra, no he pogut esglaiar el cor d'aquesta dona, a la que estimo amb follia, gairebé amb dèria d'infant... Fixa't en ses gràcies, Fixa't. On hi hauria al món una bellesa més pura? Escolta, italià... Com et dius?

— Panis! — respongué amb rapidesa Silex, que no encertava a apartar l'esguard d'aquella dona de línies meravelloses.

Nazim·Ali observà l'interès d'En Silex i preguntà:

— T'agrada a tu també? Oh, per aquesta dona han mort a bord tres homes!.. Guarda-te'n Panis! El primer fou en Mascaró, el millor pilot de totes les mars... Tingué la feblesa d'enamorar-se de la donzella del diamant rosa i de contar-li... El vaig escanyar amb mes pròpies mans i vaig oferir a la presonera la ensangonentada testa del traïdor perquè mai de la vida se li ocorregués pensar en una seducció per a fugir del meu poder. La segona víctima fou un marí espanyol... o, heroica follia espanyola! que pretengué alliberar-la calant foc a la nau... En honor del brau marí, vaig fer jugar la maquinària que fa aixecar de la coberta el pal major. — Algun dia veuràs els prodigis d'enginyeria que té el meu vaixell — i allí en el capiró de l'arbre, a guisa de gallaret, el vaig fer penjar. No se'l va escanyar, no. Em vaig limitar a tenir-lo penjat per dessota l'aixella, perquè morís de fam i de fred. Fou una mort dolça! Veritat? — afegí el corsari, deixant esclatar una riallassa cínica. — El tercer que va caure fou el meu cuiner que gosà servir-li un verí, seduït

pels planys de la donzella, més resolta a morir, que a cedir al meu amor. Ho vaig saber a temps i al cuiner li vaig fer tragar el verí preparat per a la meua presonera. Es una dona tràgica.

(Continuarà)

El pobre honor del senyor Espigolat

Dihuixos d'en CORNET

per P. P. UBACH

Carrer Major avall, el senyor Espigolat anava repassant l'ordre de la feina a fer, gambant seguit, ja que era cas de no perdre el tren de les 7 i 59 minuts que cada setmana emprava per baixar a Barcelona per tal de comprar els gèneres que havien anat de baixa en les existències de la seva botiga, acreditat establiment que en el cor de la ciutat llueix el seu títol poemàtic «La camèlia olorosa». Malgrat que el senyor Espigolat el fa repintar sempre tot just veu que l'or dels caràcters s'entela, aquest rètol, llegat dels seus pares, fundadors del negoci, passa completament desapercebut del vulgus, que en diu a ca'n Quel dels fideus, tot perquè l'avi havia estat fideuer i es deia Ezequiel.

El descendent d'aquesta família, els orígens de la qual formen part de la història de la ciutat que mai ningú no s'ha cuidat d'escriure; hereu de les virtuts preclares de la seva branca, que corona una honradesa que mai no ha donat lloc a dubte, arribava a la placeta de l'estació amb el convenciment tranquil·litzador que tota la feina estava ben combinada prevista.

Pujà al vagó i s'instal·là enfront d'un home gras i vermell que havia adoptat una positura còmoda de persona barroera. Nostre bon botiguer penjà a la xarxa el capell i un paquet de mostres a retornar, que portava, i s'acomodà.

Aquella hora de viatge era un repòs per al senyor Espigolat el qual feia de manera d'esbargir-se mirant el paisatge i no pensant en res, però sempre a mig camí es sentia fadigat de tant repòs i aleshores arribava a Barcelona girant i regirant dintre el magí tot ço que feia referència al seu viatge setmanal: anar a ca'n Roda, Soques i C.^a per les lligacames, a ca'n Fills de Lamara per aquella reclamació a «Els Comtals Descomptes»... etc., etc. No oblidés res?... Ah! sí. La Camila m'ha encarregat que d'a ribada passi a l'agència Panses a veure si envien aquella partida de bànoves...

En totes aquelles cavilacions, el cel s'havia anat enfosquint i es veien esmicolar-se sobre el vidre de la finestreta unes gotes grosses i feixugues. El senyor Espigolat seguí el seu monòleg intern: — I per cert que la Camila ha fet santament empenyant-se que agafés el paraigües.

A mida que s'apropaven a Barcelona, la pluja s'intensificava, i en entrar el comboi a l'estació, tot eren exclamacions i plansys del passatge, que es trobava

Agafar-lo, i sentir-se una exclamació del veí de viatge, fou tot u: — Ep, mestre, aquest paraigües és meu!

El senyor Espigolat restà veient visions.

Era cert, aquell paraigües no li pertanyia. Què n'havia fet, doncs, del seu? Cohibit es posà a la cua de la gent que anava baixant amb tota lentitud, com un ramat de bous que sent que va al sacrifici. Darrera seu, l'home gras i vermell anava mormolant deixant sentir trossos de frases mortificadores per a l'honorat botiguer que es sentia avergonyit com un malfactor que tingués consciència. Ationava la seva memòria perquè li aclarís el parader del seu paraigües.

En trepitjar la plataforma vingué el raig de llum; en traspassar la llinda de l'establiment havia estat cridat a la caixa per aclarir un dubte en els comptes. Per atendre el dependent que el demanava havia deixat el paquet damunt del tauler, i el paraigües arrambat en un reconet. I vet aquí que, en sortir de casa, havia agafat només les mostres.

Amb aquestes, el senyor Espigolat arribava ran de baixador: aixecà el trist esguard cap a les boires ploraneres i seguí la corrua resignada sota la plugeta inexorable.

* * *

El matí havia transcorregut variadíssim: ruixats, ullades de sol, fresques i xafagors, però res no havia entorpit el programa del senyor Espigolat, i a quarts d'una es trobava tot acalorat a l'estació, per agafar el tren de retorn a casa seva.

Havia estat a la casa Roda, Soques i C.^a per les lligacames, a ca'n Fills de Lamara per la reclamació de les samarretes, a «Els Comtals Descomptes», a l'agència Panses; tot tal com estava combinat, fora un imprevist que tingué en la «S. A. Atuellés refinats»; en arribar li notificaren que la seva senyora havia telefonat demanant-lo. Passà a l'aparell, i després d'una breu mitja hora d'espera, parlava amb la seva muller:

— Què vols, Camila?

— Mira, fes el favor de proveir de paraigües, puix ha fet uns xàfec tan forts que hem venut tots els que ens quedaven, i està tan emplujat que segurament no podrem servir els que ens demanaran.

La «S. A. Atuellés refinats», acabada la conferència, rebia la comanda de tres dotzenes de paraigües, i el senyor Espigolat sortia de la important manufactura de pressa i corrents amb una dotzena sota el braç, per tal que «La camèlia olorosa» no manqués masser hores de tan apreciat article.

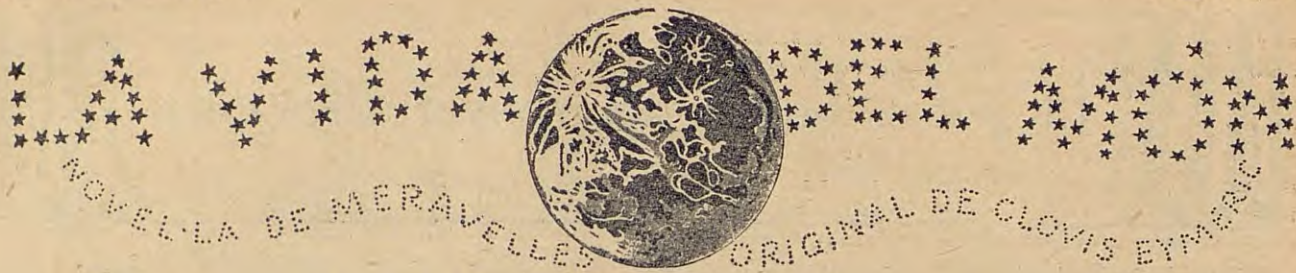
Per això arribava cansat i amb sofocació, i, en prendre bitllet, amb el butxaquejar se li trencà el cordill que lligava el feix. Recorregué l'andana, contenint l'esforç dels paraigües que maldaven per despendre's de la seva abraçada, i pujà al tren que se li oferí com un repòs i una solució.

Al mig del vagó, en el qual quedaven pocs seients lliures, es topà amb l'home gras i vermell de poques hores abans. El senyor Espigolat sentí que novament la vergonya el prenia i, efectivament, aquesta l'embocallà amb la seva violent onada de sang que li embotornà el cap, en veure que l'home barroer se li plantava davant en actitud desvergonyida i amb una veu de tro que retronava per tots els àmbits del vagó, exclamant:

— Apa, mestre, es veu que n'heu pogut fer bona rempienyada, avui.

P. P. UBACH

(Continuació)

Selena va esclafir una rialla sornaguera. Massa que sabia que el Sol ja no tenia força per a tornar la virtut als elements volatilitzadors que embaumaven el cos del pobre pare. Ja li havien fugit les ganes de riure i fins l' enamorament que semblava filtrar-se cap el seu cor.

L'home cridà, desconcertat, com aquell que demana ajuda.

— Rosó! Rosó meva!

I el seu crit, en la gran i eterna buidor dels espais llunàtics, no trobà més que un ressó llunyadà. Un filet de veu sormorta que deia:

— Arquimbau de la meva vida!

Selena, irada, donà una empenta al doctor, i signant-lo als seus terribles guardians, els digué:

— Aneu, tanqueu-los al gorc negre junts, ben junts, que ja que s'estimen, tinguin temps per arribar-se a avorrir!

Un drac recollí el savi terrícol pel collet del gipó i el portà d'una volada vers les regions tenebroses que ja havia conegut Oràngel.

Quan foren al peu d'abis, els dracs empenyeren al doctor Arquimbau, i aquest caigué a les simes embassardidores, cridant en un darrer plany d'agonia a la Rosó. La veu d'aquesta li respongué amament, i en arribar el cos del savi, mig capolat, a la fonalada, uns braços amorosos el recolliren. I tendres com eren aquells, tanta força els donava l'amor, que aguantaren el cos pesat sense que toqués els caires talladors com una fulla d'acer de les penyes de l'abis.

— Marit! Marit meu! I Oràngel?

— Rosó, Rosó estimada! No t'espantis, que Oràngel ara deu ésser al Sol, i quan li hagi tornat la claredat i el poder d'escalf vindrà a cercar-nos...

— No, val més que ens deixi, car aquesta donota l'estima, i si ell no la vol, per què s'hauria de sacrificar per nosaltres? Nosaltres rai, que ja hi hem fet al món la nostra obra... Oràngel ara comença... Per què encadenar-lo a un amor potser infernal? Ma', mai! Primer morts els dos, que, vellet tu i velleta jo, la Terra ja no ens pot oferir més que uns quants pams de terra on deixar-hi el cos que és d'ella, mentre l'ànima se'n va allà on Déu vulgui!

— Ell vindrà, no en dubtis! M'ho va prometre, i el meu fill compleix la paraula que dona!

— Que Déu faci el que més ens convingui!

I marit i muller s'abraçaren més tendrament que mai, entre aquella negror eternament insotjable.

VIII

Oràngel no perdia el temps. Atrafegat, com si anés a preu fet, s'havia posat, en arribar al Sol, a enganxar-li les rodanxes tallades, a fi de retornar a l'astre solar el vigor que li mancava.

En efecte, a cada disc que retornava al seu lloc, el Sol guanyava en claror. A la Terra anaven notant perfectament aquella milloria, i els mateixos que havien blasmat del doctor Arquimbau, s'arriscaven ja a parlar amb elogi del minyó.

La mateixa filla del rei, que en sentia parlar al palau d'aquell fadrinet volador, que tenia poder d'heure el Sol i de treure'n or, estava freturosa de tenir-ne noves.

Tot el dia no hauria fet altre cosa que parlar d'Oràngel.

Va fer-se muntar un laboratori astronòmic a la cambra més alta del palau, i es passava els dies amb vidres fumats per a contemplar si veia res del que succeïa en el corònim del Sol. Tot era en debades, perquè com el poder dels raigs lluminics creixia a passes de gegant, no hi havia ulls prou forts per encarar-se amb aquella fornal, que pocs dies abans podia guaitar-se sense cap molèstia.

La princeseta, que mai no havia pogut aprendre una paraula dels astròlegs, amb tot i dir-se Estel — car semblava que el nom hi havia d'ajudar a entendre la ciència del cel, — se sabia ja de cor el nom de tots els astres, planetes, estels, nebuloses, gairebé millor que els ports del seu reialme.

I un dia que li preguntava el professor quina era la capital de la nació que el seu pare governava, on deuria tenir el pensament que va respondre, tota sèria:

— Oràngel!

Quina virtut és la del Sol, que a mida que era més fort, el món es reviscolava guanyant llegua per hora!

Començaren a formar-se núvols; plugué a bots i a barrals i en un no-res, arbres i verdures prengueren tanta ufana que feia goig la Terra tendra i gemada com si fos feta de nou per les mans del Senyor.

La princeseta Estel, bona cristiana, va voler que

es diguessin misses en acció de gràcies, i en esglésies, capelles i ermites tot eren cants i violais, amb una alegria eternidora, car tothom plorava de content i d'esperança.

La seva missa fou oferta pel bon èxit, ja visible, de l'estranya gesta d'Oràngel i els seus pares, car el poble creia que els tres eren cel amunt. I és clar, ja sabem que no s'enganyaven més que a mitges!

L'activitat reconstructiva de la humanitat va prendre volada i s'anaven bastint noves ciutats, més formoses, més assenyades d'orientació que les d'abans. També eren cercats els rius com a mitjans de comunicació intercomarcal, però la part habitada no es feia tan tirada damunt d'un corrent variable que pogués ésser més tard un perill per les poblacions els dies de riuada. I s'hi deixaven grans vorades de terra per a fer-hi passeigs prop de l'aigua, així com prop del mar, a fi, que mai l'home fos allunyat de la riquesa dels verds mòbils i cristal·lins, i tot es conjuminava de tal forma, que el món prengués un posat més escaient.

L'escalforeta del Sol hi ajudava. Oràngel no feia més que enganxar rodanxes, i com que les boirines de l'hèlium i el coròniem refractaven la llum de l'or solar cada vegada amb més vivesa, els homes tenien més delit per tot. Els morts ja eren morts, i alabat siga Déu, que ho havia permès! A la terra no s'hi pot passar tampoc massa temps, perquè acabaria per fer fàstic!

Picalquers, molers, paletes i manobres no es donaven repòs. Palaus, casalots de lloguer, xarxes de carrers, haurien dit que brotaven de la terra renovellada com per art d'encisament, i el poble, generós, fàcil als odis com als amors, anava posant devoció cordial en aquell Oràngel, que si havia fet malvestats, amb tanta de traça guaria les nafres del Sol, a marxes forçades.

Quant temps passà Oràngel treballant damunt del coròniem? Un mes, dos, mig any. Els dracs havien serrat de pressa. Es vell que dona més feina en totes les coses de la vida, el fer que no el desfer.

El Dr. Arquimbau, amb la seva Rosó, s'havia anat conformant amb les foscores eternes de les regions ombrívols de la Lluna. Els mancava el fill, però com que la Rosó sempre sentia aquell filet d'aranya, que no s'havia deslligat mai, estaven segurs de que Oràngel vivia.

— Es tan llest, Rosó, que un dia o altre vindrà a treure'ns d'aquestes tenebres, on, apart el fred, no s'hi està malament. Si ens separessin, sí que sofriríem! Que no hi veiem? Millor! Estalviem els ulls per quan tornem a la terra, si és que hi tornem. Aleshores ho veurem tot més clar, i fins és una llàstima que els que no troben bonic el món, no acluquin els ulls una bona tongada, car en tornar-los a obrir, comprendrien més clarament els seus mèrits... Però el món és com és, i encara a ningú no se li ha ocorregut fer el mort més d'una mesada seguida... Algun dejunador i encara gràcies! Quan obririen els ulls, no se'n sabrien avenir de la riquesa dels colors, fins en aquelles coses que no tenen color!

Com que no tenien que fer-se el menjar, perquè a la Lluna el cos humà no sent necessitats fisiològiques, fora de l'estimar, que encara que vingui del cor, correspon més a la banda de l'esperit, passaven la vida parlant o cantant. La Rosó, sobretot, tenia goig en cantar aquelles tonadetes tan dolces que havia refet en el pensament, quan, de casada, feia dormir a Oràngel aquells sons dolçissims que comencen amb:

Non-non fes, fillet,
que ét breça la mare,
mentre que ton pare
te'n fa el bressolet,
te'l fa de marfil

i fusta aromosa;
per jaços t'hi posa
poncelles d'abril...

o bé aquell altre tan adormidor que fa:
Sant Jaume, Pat ó a'Esp: nya,
feu aclarir tot el món,
que tinc la bugada estesa
i la pasta bona al forn,
els bouets a la llau rada
i els cantarets a la font...

De tant en tant eixien, fresques i enjogassades, aquella cançó del rossinyol que anava a França, o l'altra dels tres tambors, o la de l'hostal de la Peira, o bé aquella que fa plorar tant de la filla del Carmesi i de la mort de la Marieta...

I el que no sabia la Rosó! Que totes les selenites, amb Selena al davant, s'acostaven a les regions afroses tant com podien per escoltar aquelles musiquetes tan suaus i enlairadores de l'esperit, que, si els homes les han fet, o les va inspirar Santa Cecília o els foren dictades pels angelets del cel.

El vell matrimoni era feliç amb les seves cançons. Totes les alegries del món són gairebé penes al costat de una vetlla sense fi, passada entre cançons populars, que Déu nos en do a tothora! Passava el temps i no li oïen el trepig. Com havien d'oir-lo, si l'orgue auditiu els era tot ple de les delícies d'aquella Maria-Annetta que tenia el galan a la porta «que no esperava sinó el sí», o d'aquella dama d'Aragó — hi ha qui diu que era de València... tant se val — que tenia la cabellera rossa...

L'única que es desficiava era la princeseta Estel, massa jove per a saber-se omplir de paciència la mesureta del cor.

A la terra havia corregut la veu que el Sol ja tenia l'escalf d'abans, i s'esperava d'un dia a l'altre la davallada d'Oràngel. Els governs, responent als desigs populars, parlaven de fer grans festes. Els savis iniciaren una subscripció que van encapçalar... amb un parlament ple de lloances pel gosat missatger de la terra. La princeseta Estel havia creat unes juntes de dames per a recollir els dissortats que les passades trifulques havien deixat orfes o desvalguts.

(Continua...)

UN RETALLET DE CADA COSA

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

CONFUSIÓ TERRIBLE

La petita anècdota que us anem a explicar, ens ve d'Anglaterra.

En un saló, hom jugava a jocs de societat.

Un d'aquests jocs, consistia en fer ganyotes, la més llejta de les quals, guanyava un premi.

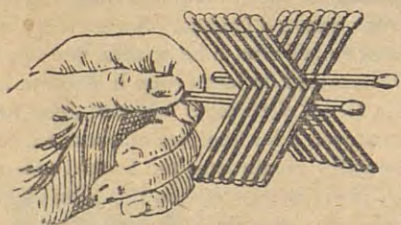
El «gentleman» designat per complir les funcions d'àrbitre donava la volta pel saló aturant-se un instant davant de cada jugador per examinar detingudament la seva cara estafeta.

Acabat l'examen, es dirigeix dreturament a una senyora i li diu amb autoritat:

— Senyora: Tinc l'honor de dir-li que vostè s'emporta el premi.

— Jo? diu la senyora un xic sorpresa, si jo no jugava pas...

EQUILIBRI

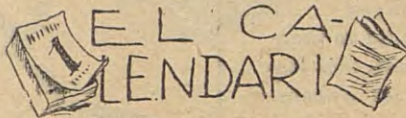

Veu's ací gràficament explicada, la manera d'aixecar quinze llumins alhora aguantant-se un de sol.

Es torna lleugera la càrrega que se sap portar bé.

OVIDI

FULLS D'ENCICLOPEDIA

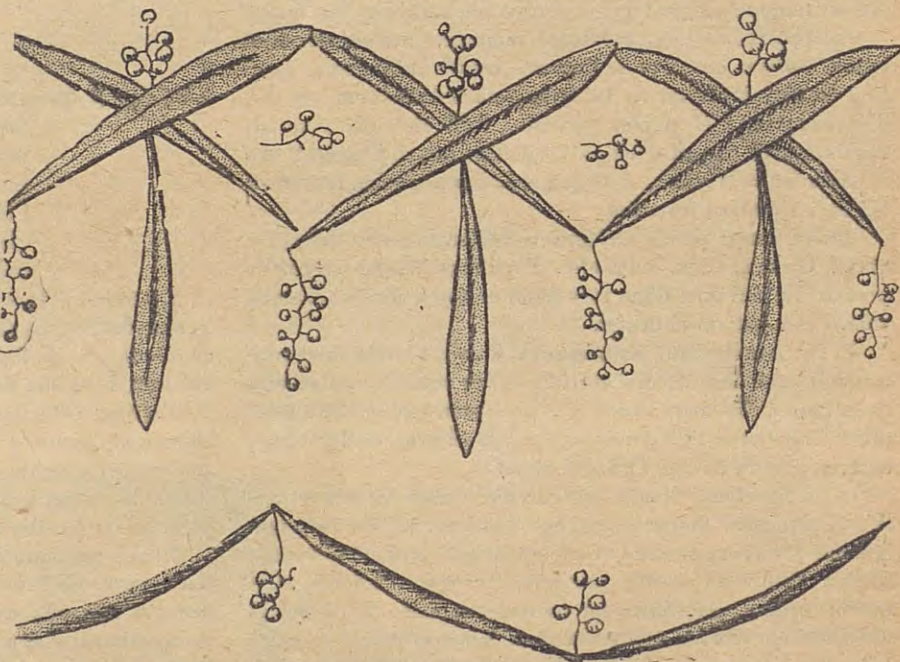

En parlar del calendari, ens volem referir al calendari profeta que us diu quan plourà i no ho endevina mai. També ens volem referir al calendari bunyol atapeït de «cantares» i xistos baturros. El calendari profeta quan us diu que nevarà, ja podeu preparar un bon barret de palla perquè és segur que farà un sol que estabellarà les pedres. El calendari profeta és la confirmació més evident de què ningú és profeta en la seva terra. El calendari bunyol, us serveix un parell de «cantares» cada dia per altre i és molt perillós arrancar el full després de sopar perquè la seva literatura talla les di-

gestions. El que pot pair el text d'un calendari bunyol, ja pot dir que té un estómac com un estruç. El més greu d'aquesta mena de calendaris són el «chascarrillos». Acostumen a produir migranya i suor freda. A la persona intoxicada per un «chascarrillo» hom deu aplicar-li mostasses i si el cas és desesperat li subministra un estofat amb bolets. Una fulla de calendari bunyol, és tant nociva a l'organisme com una fulla de ganivet. El calendari està en la seva màxima ufanor l'1 de gener. Després d'aquest dia li comença a caure la fulla i en el dia de Sant Silvestre llença el darrer sospir per a presentar-se en esperit davant de Déu i donar-li compte de la bona o mala l'avor que ha sembrat en aquesta terra. Que Déu ens lliuri del calendari bunyol i del seu editor! Amén.

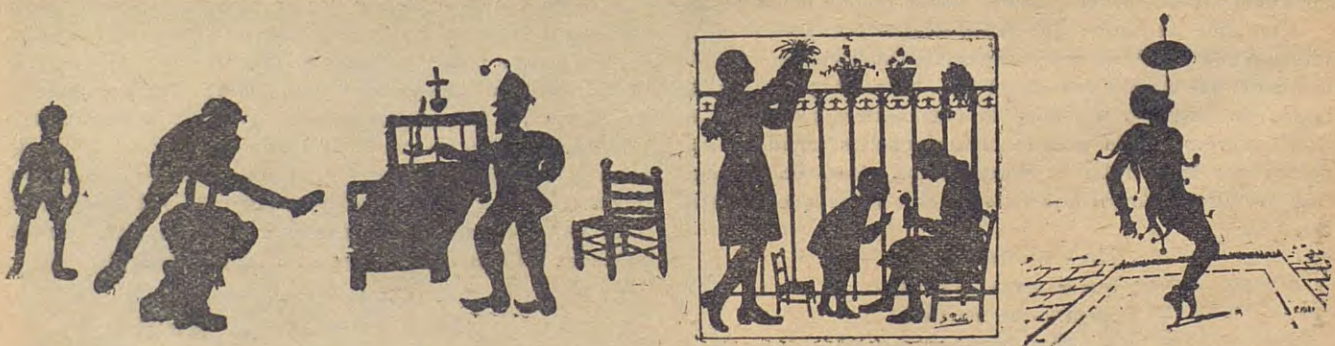
SALOMÒN C

JOC DECORATIU

Sanefa feta de fulles i llavors de mimososa

GRAN CONCURS

N.º 161 — Pau Llacuna

N.º 162 — Isidre Esteve

N.º 163 — Salvador Puntí

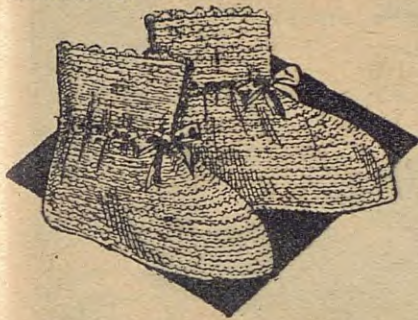
N.º 164 — Francesc Miró

PER A LES NENES

MOTS CREUATS

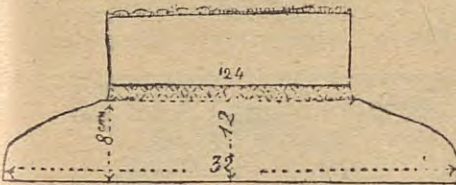
PEÜCS DE LLANA

Aquests peücs fets amb llana flonja, van molt bé per no sentir fred al llit, i evitar els penellons.

Per nens de 6 a 8 anys, es necessiten 100 grams de llana i 2 agulles de 3 mil·límetres de diàmetre.

Es millor començar per baix. Es

munten 76 malles i es fan 8 rengles completes de punts sempre del dret (figura 1), després, 9 rengles, disminuint un punt en començar i un

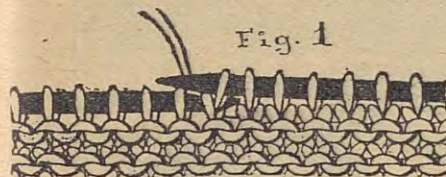

Fig. 1

en acabar de cada rengle. Continueu fent 3 rengles més amb 2 disminucions

Fig. 2

en començar i 2 en acabar. Després 3 rengles sense disminuir. Llavors es fa l'entredós (figures 2 i 3) agafant dues

Fig. 3

malles juntes i tira fil, acabant-lo amb 10 rengles.

Perquè quedi més ben acabat, feu amb ganxet una punta igual a la figura 4.

Es cus seguint la forma de sobre el

Fig. 4

peu i és passa una cinta per l'entredós, acabant-ho amb un llaç.

Veureu com amb ben poca feina, us lliurareu tot l'hivern de fred als peus.

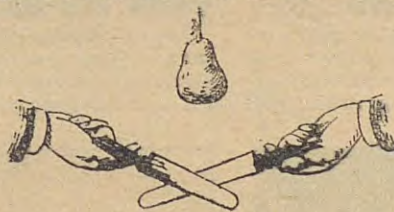
TALLARETA

UNA PERA EN QUATRE TROSSOS

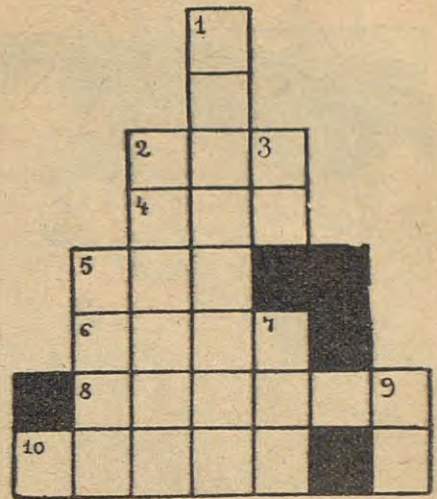
Encar que és molt senzill, a ningú se li acudirà el procediment per aconseguir que una pera o una poma en caure des de dalt, quedi tallada precisament en quatre troços.

La solució es molt fàcil. Es lliga la pera a un cordill que pengi del sostre; es col·loquen dos ganivets ben esmolats a sota, a bastanta distància i fent una creu; es crema el cordill; en caure la fruita quedarà tallada en la forma proposada. Es convenient mullar la

pera, a l'objecte de que les gotes d'ai-

gua que caiguin determinin el lloc precís on deuen col·locar-se els ganivets.

Horizontalment: 2 En el mar; 4 Part del cos; 5 Sobre la Terra; 6 Dibuix ornamental que volta les pàgines dels llibres; 8 Objecte de cuina; 10 Nom de dona.

Verticalment: 1 Per Tot-Sants; 2 Ço que fa un operador; 3 Sinònim d'ocell; 5 Objecte per beure; 7 En les aus; 9 Plural de a.

No hi ha res tan trist com el patir d'insomni, aquesta malaltia característica del món civilitzat. Els sorolls del carrer, les vibracions de tota mena, la nerviositat de la vida ciutadana són els que han fet progressar aquesta malaltia. Que tots els homes que dormen malament s'aconsoïn pensant que hi han altres éssers que no dormen mai. Aquest éssers són els peixos, els rogers i alguna altra mena de peixos, no dormen mai en tota la seva vida.

Els petit peixets vermells que ornamenten les peixeres i aquàriums dormen molt poc. Un biòleg noruec acaba de fer aquestes constatacions, havent comprovat que als peixos la manca de dormir no els proporciona cap molèstia ni els perjudica l'organisme. Ben al revés dels homes...

Solucions al número passat

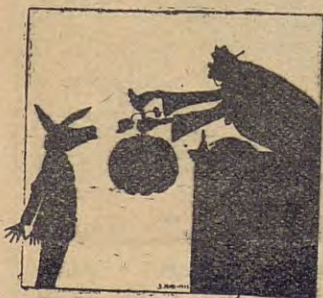
Jeroglífic comprimit: *Capa.*

Endevinalla: *Pou, Lleó, Pagès.*

Jeroglífic: *Trencacoll.*

Rodolins incomplets: *rega les flors del jardí; i les posa al cistell; són per la Mare de Déu.*

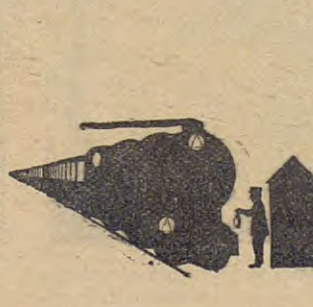
D'OMBRES XINESQUES

N.º 165 — Samuel Mari

N.º 166 — Assumpció Bosch

N.º 167 — Fidel Mas

N.º 168 — Carles Torres

El poder de la poesia

de Novalis, per PRAT

La lluita costà la vida a quasi tota la petita tripulació i el navili perdé tota guia i restà abandonat a la mercè de les onades mentre la nit s'atansava menaçadora.

Les onades braolaven furioses i el vent arrossegava la nau d'ací i d'allà com una pobra joguina que les penyes cantelludes acabaven d'esmicolar.

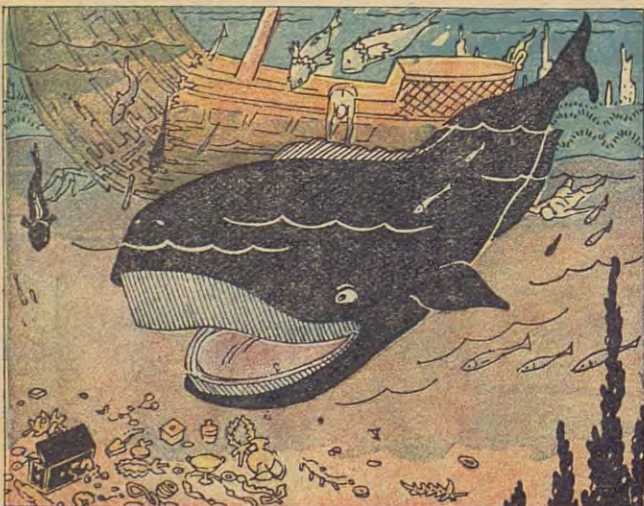
D'entre les desferres un sol home pogué eixir, el qual, esferèit, s'arrapava als rocs per tal de poder atènyer els cims espadats, però la tempesta i la nit l'engoliren.

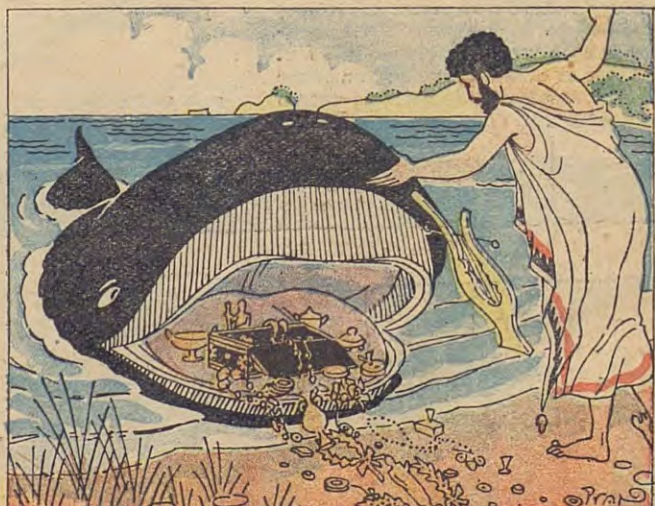
Al cap d'un temps, trobant-se una vegada el poeta tot sol en la platja hospitalària, es queixava dolçament de la pèrdua dels seus joiel's que s'estimava tant. Records caríssims d'hores felices i penyores d'amor i agraïment que mai més no reveuria.

Un troç endins del mar, el monstre que el sa'và escoltava el plany dolorós del cantor; elegia que es destriava en notes i paraules tan punyents que el tenien en suspens i li nuaven el cor amb la seva irresistible fatilleria.

Sobtadament, el peixàs féu un tomb i s'enfonsà. Cercà bona estona pel fons de la mar fins que descobrí la resta del vaixell naufragat. El tresor causant de tanta malvestat jeia allà escampat.

Encara durava el cant del poeta, quan aparegué sobtadament el monstre amic el qual obrint la immensa gola abocà a la platja les joies enyorades, tornant, així, els rics joiel's a mans del seu propietari.